

201110510/1/V1.

Datum uitspraak: 16 oktober 2012

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 30 augustus 2011 in zaken nrs. 11/2333, 11/1819,
11/1822, 11/1823 in de gedingen tussen:

(hierna: vreemdeling 1),
(hierna: vreemdeling 2),
en
(hierna tezamen: de vreemdelingen)

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 21 december 2010 heeft de minister aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 30 augustus 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. In de eerste en tweede grief klaagt de minister dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de asielrelazen van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht missen. Hiertoe voert hij aan dat de omstandigheid dat de vreemdelingen vaag, summier en tegenstrijdig hebben verklaard over de berovingen van hun huis niet enkel door het tijdsverloop sinds de berovingen kan worden verklaard. Voorts heeft de rechtbank volgens de minister niet onderkend dat niet geloofwaardig is dat vreemdeling 1 pas in 2003 wegens samenwerking met _____ werd verdacht van verraad, terwijl hij zelf heeft verklaard dat _____ al sinds 1992 door Abchaziërs als verraders worden beschouwd en hij al sinds zijn kinderjaren met de desbetreffende _____ bevriend was en al lange tijd met hem samenwerkte.

1.1. In hoger beroep is onbestreden dat de minister terecht artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) van toepassing heeft geacht. Tevens is onbestreden dat de minister terecht aannemelijk heeft geacht dat de vreemdelingen, die hebben verklaard Armeniërs afkomstig uit Abchazië te zijn en aldaar vanaf hun geboorte tot 2003 legaal te hebben verbleven, de Georgische nationaliteit bezitten.

1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3; www.raadvanstate.nl) zal voor de minister, indien hij een vreemdeling één van de omstandigheden, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, heeft tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans C14/2.4) van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen van die vreemdeling positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin

gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1; www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf voor die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van dat relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in voornemen en besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van dat relaas heeft kunnen komen.

1.3. In de besluiten van 21 december 2010 en de daarin ingelaste voornemens daartoe heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de asielrelazen van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht missen en derhalve ongeloofwaardig zijn. Hieraan heeft hij ten grondslag gelegd dat vreemdeling 1 vage en summiere verklaringen heeft afgelegd over de gestelde drie berovingen door Abchaziërs, omdat hij, afgezien van de laatste beroving, niet meer weet wanneer ze plaatsvonden. Voorts heeft de minister in het besluit vermeld dat vreemdeling 2 vage en summiere verklaringen heeft afgelegd over de eerste beroving, nu zij niet weet door wie zij is beroofd, wat er is gestolen, hoeveel overvallers er waren, welke gezinsleden op dat moment in huis waren en evenmin wanneer de tweede beroving heeft plaatsgevonden en wat er toen is gestolen. Nu de eerste twee berovingen volgens de verklaringen van vreemdelingen 1 en 2 reeds aanleiding vormden om te overwegen het land van herkomst te verlaten, mag volgens de minister van hen worden verwacht dat zij hierover gedetailleerder verklaren. Voorts hebben vreemdeling 1 en 2 volgens de minister tegenstrijdige en wisselende verklaringen afgelegd over de berovingen. Hij heeft daarbij in aanmerking genomen dat vreemdeling 2 eerst heeft verklaard dat het servies bij de tweede beroving is meegenomen, terwijl zij later, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven, heeft verklaard dat het servies al tijdens de eerste beroving is meegenomen, en voorts dat vreemdeling 1 heeft verklaard dat het huis na het vertrek van de vreemdelingen naar Rusland nogmaals is beroofd, terwijl vreemdeling 2 stelt hiervan niets te weten. Ook heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de verklaring van de vreemdelingen dat Abchaziërs na 1992 in staat waren andere personen straffeloos hun bezittingen te ontnemen en zij zelfs ontvoeringen verrichtten om huizen in hun bezit te krijgen, niet rijmt met hun verklaringen dat zij hier tot 2003 nooit mee zijn geconfronteerd, dat hun buurvrouw regelmatig liet weten dat Abchaziërs hun huis wilden hebben, maar zij daaraan geen aandacht besteedden, omdat zij meenden dat het wel goed zou komen. Bovendien hebben zij niet geconcretiseerd op welke manier zij werden lastiggevalen, aldus de minister. Hij heeft voorts in de besluiten vermeld dat, nu hij geen geloof hecht aan de verklaringen van de vreemdelingen over de berovingen en de omstandigheid dat zij lastiggevalen werden, hij hen evenmin volgt in de gestelde omstandigheid dat vreemdeling 1 tijdens de laatste beroving is bedreigd. Ten slotte heeft de minister niet geloofwaardig

geacht dat vreemdeling 1 pas in 2003 is bedreigd vanwege zijn samenwerking en vriendschap met _____ terwijl hij voorts heeft verklaard dat _____ sinds de oorlog in 1992 door Abchaziërs als verraders worden beschouwd, hij sinds zijn kinderjaren met _____ bevriend was en al lange tijd met hem samenwerkte. Volgens de minister valt niet in te zien waarom vreemdeling 1 niet eerder problemen vanwege deze vriendschap heeft ondervonden.

1.4. De minister betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn standpunt dat vreemdeling 1 en vreemdeling 2 tegenstrijdig hebben verklaard over het leegroven van hun huis, geen steun vindt in de verslagen van de gehoren. In het verslag van het eerste gehoor van 16 februari 2010 is vermeld dat vreemdeling 1 heeft verklaard dat het huis na hun vertrek naar Rusland nogmaals is beroofd, terwijl in het rapport nader gehoor van 24 juni 2010 is vermeld dat vreemdeling 2 heeft verklaard niets te weten van een beroving na hun vertrek.

De rechtbank heeft voorts overwogen dat de verklaringen van vreemdeling 2 niet vaag en summier zijn, omdat haar in redelijkheid niet kan worden tegengeworpen dat zij niet meer weet of het servies bij de eerste of tweede beroving is gestolen, omdat die berovingen reeds geruime tijd geleden hebben plaatsgevonden en de eerste twee berovingen niet de directe aanleiding vormden voor het vertrek uit het land van herkomst. Zij heeft aldus ten onrechte niet het hiervoor onder 1.2 vermelde toetsingskader in acht genomen en niet onderkend dat de minister in redelijkheid bij zijn standpunt over de geloofwaardigheid van de verklaringen van de vreemdelingen over de berovingen kon betrekken dat zij hebben verklaard dat de eerste twee berovingen voor hen reeds aanleiding hebben gevormd om na te denken over een vertrek. Voorts heeft de minister in redelijkheid het enkele tijdsverloop geen afdoende verklaring kunnen achten voor de omstandigheid dat de vreemdelingen vaag en summier hebben verklaard over de berovingen. Aangezien het slechts over een relatief beperkt aantal berovingen gaat, heeft de minister in redelijkheid van de vreemdelingen kunnen verwachten dat zij hier meer gedetailleerd over hebben kunnen verklaren.

Voorts heeft de rechtbank overwogen dat de minister ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom de verklaringen van vreemdeling 1 ten aanzien van de bedreigingen door Abchaziërs ongeloofwaardig zijn, omdat volgens de rechtbank de spanningen reeds twaalf jaar bestonden en kennelijk in 2003 een hoogtepunt hebben bereikt. Gelet op hetgeen de minister hierover in zijn besluiten heeft neergelegd, heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de verklaringen over de bedreigingen door Abchaziërs positieve overtuigingskracht missen. Dat de spanningen zich gedurende meer dan tien jaar hebben opgebouwd, biedt, gezien hetgeen de vreemdelingen hebben verklaard over de algehele situatie in Abchazië en de gestelde berovingen, geen verklaring voor de omstandigheid dat de vreemdeling 1 naar eigen zeggen nooit eerder enig probleem heeft ondervonden vanwege zijn vriendschap en samenwerking met een Georgiër. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Gegeven voormeld toetsingskader en gezien de hiervoor onder 1.3 weergegeven motivering van de besluiten bestaat geen grond voor het

oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de asielrelazen van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht missen en daarom ongeloofwaardig zijn.

De grieven slagen.

2. In de derde grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ten onrechte niet heeft beoordeeld in hoeverre de vreemdelingen vanwege hun etnisch Armeense afkomst bij terugkeer naar Georgië dan wel Abchazië een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) lopen. Hiertoe voert hij aan dat hij in de besluiten deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De vreemdelingen hebben in dit kader geen beroep gedaan op hun etnische afkomst, zodat de rechtbank door aldus te overwegen buiten de omvang van het geschil is getreden, aldus de minister.

2.1. De vreemdelingen hebben in hun zienswijze, het aanvullend beroepschrift van 18 februari 2011 noch ter zitting bij de rechtbank aangevoerd dat hun etnische afkomst reden zou zijn om aan te nemen dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Door te overwegen dat de minister de etnische afkomst van de vreemdelingen ten onrechte niet bij de beoordeling heeft betrokken, is de rechtbank dan ook buiten de omvang van het geschil als bedoeld in artikel 8:69, eerste lid, van de Awb, getreden.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zullen de besluiten van 21 december 2010 in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden worden getoetst, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. De vreemdelingen hebben in beroep aangevoerd dat de minister ten onrechte is voorbijgegaan aan de problemen die zij hebben ondervonden in Rusland, waar zij na hun vertrek uit Georgië gedurende zeven jaren hebben verbleven alvorens naar Nederland te komen.

4.1. De minister heeft in de besluiten van 21 december 2010 vermeld dat geen overwegende betekenis wordt gehecht aan de verklaringen van de vreemdelingen over hun problemen in Rusland, nu hij heeft geconcludeerd dat zij de Georgische nationaliteit hebben en, voor zover nodig, bescherming kunnen vragen bij de Georgische autoriteiten.

Gelet op deze motivering en nu de rechtbank onbestreden heeft overwogen dat de minister terecht aannemelijk heeft geacht dat de vreemdelingen de Georgische nationaliteit hebben, faalt de beroepsgrond.

5. Vreemdeling 1 heeft ten slotte in beroep aangevoerd dat hij lijdt aan een psychische aandoening, waardoor hij niet in staat was coherent te

verklaren. Hij voert daartoe aan dat daarom destijds in het AC Ter Apel zijn nader gehoor is uitgesteld. Ter ondersteuning van zijn betoog heeft hij een brief van 28 februari 2011 van zijn behandelend psychiater overgelegd.

5.1. Dit betoog slaagt niet, reeds omdat in die brief niet is vermeld dat vreemdeling 1 ten tijde van het nader gehoor van 24 juni 2010 niet coherent kon verklaren. Voor zover vreemdeling 1 beoogt te betogen dat de minister ten onrechte heeft nagelaten hem te laten onderzoeken door het Bureau Medisch Onderzoek, slaagt dit betoog evenmin. De minister heeft zich immers in het vreemdeling 1 betreffende besluit op het standpunt gesteld dat de medische omstandigheden van vreemdeling 1 geen aanleiding geven tot de conclusie dat bij uitzetting artikel 3 EVRM zal worden geschonden, nu hij niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. De overgelegde brief van 28 februari 2011 leidt niet tot een andere conclusie.

De beroepsgrond faalt.

6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van de bij de rechtbank bestreden besluiten waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

7. De inleidende beroepen zijn ongegrond.

8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 30 augustus 2011 in zaken nrs. 11/2333, 11/1819, 11/1822, 11/1823;
- III. verklaart de in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. van Goeverden-Clarenbeek, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

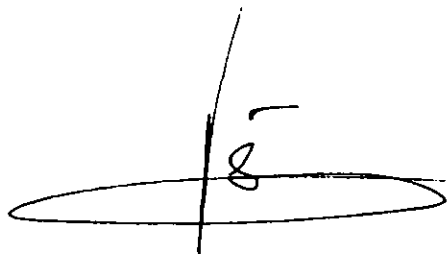
w.g. Van Goeverden-Clarenbeek
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 oktober 2012

488-532.

Verzonden: 16 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser